

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδῳ Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀγγίτου. — Βοεβολδὸ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Ἰωακείμ Βαλαβάρη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ (τέλος). — Α. Schneegans : ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀπὸ τῆς 11 Φεβρουαρίου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς μυθιστορήματος τοῦ γάλλου συγγραφέως Ἐμμανουὴλ Γονζαλές, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, πλὴν τῶν περιεργωτάτων καὶ δραματικωτάτων ἐπεισοδίων, μεθ' ὧν αἰείποτε κοσμεῖ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ἔχει καὶ τὴν χάριν νὰ μεταφέρῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ἀπομεμακρυσμένην, νὰ ἐξελίσσῃ πρὸ αὐτοῦ ἕτερα, ἀρχαιότερα ἤθη καὶ ἔθιμα, νὰ ἀπεικονίσῃ ζωηρότατα γνωστὰ πρόσωπα, διότι τὸ νέον μας εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα κέκτηται καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου μας μυθιστορήματος, θὰ ἐπικροτήσωσιν οἱ ἀναγνώσται πάντες τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

ΙΖ'

Καθὸσον ὁ Πλεμὸν ἀπεμακρύνετο ἐκ τῆς παραλίας, ἡ θέα ἠδύρευτο ἐνώπιόν του. Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν περιέφερε τὸ βλέμμα κύκλῳ ἐπὶ τοῦ κάτωθεν τοῦ κόλπου καὶ ἐπὶ τῆς πέριξ ἐκτάσεως.

Ἡ θάλασσα ἰδίως φαίνεται ὠραία καὶ πλήρης ποιητικῷ θεληγῆτρον παραβαλλομένη πρὸς τὴν γῆν.

Ὁ κόλπος ὃν ἄρινε διεγράφετο ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις, μὲ τὰς ἐκ γρανίτου ἀνωμαλίας του, μὲ τὰς λιθίνους λεπτὰς παρυφάς του, διαγραφομένας ἀνωθεν τῆς μεταβλητῆς κυανῆς ἀποχρώσεως τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ χιονώδους ἀφροῦ τῶν ὀπισθορμούντων κυμάτων. Πέραν ἐξετείνετο ἡ ἀχανὴς θάλασσα μὲ τὰς ρυτίδας τῆς καὶ τὰ λευκὰ στίγματα τῶν ἰστίων τῶν ἀλιευτικῶν λέμβων, ὧν ἡ παρουσία ἐμαρτύρει περὶ τῆς γειννιάσεως μεγάλου τινὸς λιμένος.

Πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς ἐξετείνετο χῶρος ἐπίπεδος ποικιλλόμενος μόλις ὑπὸ τινων κυμάνσεων τοῦ ἐδάφους, διακοπόμενων τῆδε κακεῖσε ὑπὸ συστάδων δένδρων διεσπαρμένων εἰς τὴν πεδιάδα. Στέγαι πηλόκτιστοι ἢ ἐκ σχιστολίθου ἀνυψοῦντο σπινθηροβολοῦσαι φαιδρῶς ἐκ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου. Μία τῶν οἰκιῶν αὐτῶν ἀπεσπάτο ἐκ τῶν ἄλλων καὶ διεκρίνετο ὡς ἀπομεμακρυσμένος πρόσκοπος περιέργως νὰ ἴδῃ ἐγγύτερον τὴν πλησίον ἀπόκρημνον ἀκτὴν.

Διατί τὰ βλέμματα τοῦ ἀξιωματικοῦ προσηλώθησαν ἀμέσως ἐπὶ τῆς ἀπομεμονωμένης ταύτης οἰκίας; Γοητεία τις ἐφαίνετο ὅτι τὰ προσεῖλκυεν. Προῦχώρησε βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀπομεμονωμένης κατοικίας.

— Ὅχι, ἀπ' ἐκεῖ, κύριε πλοίαρχε, εἶπεν ὁ Ζιλδὰ ἡρέμα.

Ἐφάνη εἰς τὸν ἀξιωματικὸν ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ναύτου εἶχεν ἐλαφρὸν τινα τρόμον.

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ πόσον ἦτο ὀρθὴ ἡ παρατήρησις του.

Ὁ Ζιλδὰ εἰσῆλθεν εἰς πλαγίαν τινὰ ὁδόν, εἶδος ἀτραποῦ περιστοιχουμένης ὑπὸ λευκακανθῶν καὶ πεφραγμένων ἀγρῶν, ἐν οἷς ἡ γεωργία προσεπάθει ν' ἀναγκάσῃ τὸν χυμὸν τῆς γῆς νὰ ζωογονήσῃ πενιχρὰν καὶ ἀσθενικὴν φυτεῖαν.

Ὁ ναύτης ἔσπευδε τὸ βῆμα. Προσεπάθει βραδίῳ νὰ εὐρίσκηται

πάντοτε εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου του.

Αἴφνης τὸ ἔδαφος ἐταπεινώθη. Ἡ ἀτραπὸς ὑπερέβη τὴν κορυφὴν λόφου τινός, καὶ εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα περίπου ποδῶν κάτωθεν αὐτοῦ ὁ Πλεμὸν εἶδε διανοιγόμενον εἶδος τι διαδρόμου σκιεροῦ, ἀνωθεν τοῦ ὁποίου αἱ ἐκατέρωθεν δρύς διεσταύρουν τοὺς κλώνάς των.

Αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων τούτων ἠμποδίζον αὐτὸν νὰ διακρίνῃ τὸν ἀντικρὺ λόφον.

Ἐδέησε ν' ἀνέλθῃ ἀσθμαίνων ὀπωσοῦν.

Ἀλλὰ μόλις οἱ ἄνδρες προέβησαν εὐρέθησαν ἀπέναντι τοῦ νεκροταφείου.

— Εἶχες δίκαιον, Ζιλδὰ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος λίαν συγκεκρινημένος· δὲν ἐγνώριζα αὐτὸν τὸν δρόμον.

Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἀνεγνώρισε τὴν ὁδόν, ἣν ἠκολούθει συνήθως ὅτε ἤρχετο ἐκ Βάννης, ἧς τὰ κωδωνοστάσια ἐφαίνοντο εὐκρινῶς εἰς τὸ βάθος τοῦ αἰθριωτάτου ὀρίζοντος.

Ἦτο πράγματι τὸ κοιμητήριον, ἡ ταπεινὴ νεκρόπολις, ἔνθα ἀνεπαύοντο τὰ δύο προσφιλεῖ του ὄντα, ἀτινα δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ ἐν τῇ ζωῇ ἡ στοργὴ του.

Ὑπερέβη μετὰ θρησκευτικῆς κατανύξεως τὸν οὐδὸν τοῦ πενθίμου περιβόλου, καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν τάφον.

Δὲν τὸν εἶχεν ἐπανίδει πρὸ πολλοῦ.

Ὁ χειμὼν εἶχε διέλθει ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ Πλεμὸν προσεδόκα νὰ εὕρῃ αὐτὸν ἐν ἀταξίᾳ, πρασινισθέντα, περιβαλλόμενον ὑπὸ βρύου ὑπὸ τῆς ἀτάκτου βλαστήσεως τῆς φυομένης καὶ ἀναθαλλούσης κατὰ τὰς πρώτας εὐηλίουσ ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου. Ἐγίνωσκε καλῶς τὰ ἐξοχικὰ ταῦτα κοιμητήρια, τὰ ἀπομεμονωμένα καὶ ἀπωλολότα, τὰ μὴ ἔχοντα ἄλλους ἐπισκέπτας ἐκτὸς τοῦ φύλακος καὶ τοῦ νεκροθάπτου, ἀλλ' εἰς τὰ ὁποῖα πνεύουσιν αἱ καθαρὰ αἶθρα καὶ τὰ ὁποῖα στολίζουσι τ' ἀνθύλλια τ' ἀρούμενα τὸν δαψιλῆ χυμὸν των ἐκ τῆς γειννιάσεως τῶν τάφων,

ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως αὐτῆς ἐνίοτε τῶν νεκρῶν.

Τὸν ἔθελγε πάντοτε ἡ σιγηλὴ των μελαγχολία καὶ κατὰ τὴν ἐξάισιον ἐκείνην ἡμέραν ὑπὸ τὴν παράδοξον αἴσθησιν, ἣν ἐδοκίμαζεν ἀπὸ πρῶτας, ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ ζωηροτέραν τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίει εἰς τὴν ψυχὴν του ἢ θεὰ τῆς κατοικίας τῶν νεκρῶν.

Ἐξεπλάγη ἰδὼν τὴν πλάκα τοῦ τάφου στίλβουσαν, προσφάτως καθαρισθεῖσαν, νέαν σχεδόν. Αἱ ρωγαὶ εἶχον πληρωθῆ ἢ κιγκλίσ εἶχε στερεωθῆ· εἶχεν ἀποξεσθῆ τὸ βρῦον ἀπὸ τῆς ἐπιτυμβίου ἐπιγραφῆς.

Ἄλλ' ἰδίως προὔξενεσεν αὐτῷ βαθεῖαν ἐντύπωσιν τὸ ὅτι ἐκατέρωθεν τοῦ σταυροῦ εὐρίσκοντο ἄνθη μεμαραμμένα, ἐντὸς ἀνοδοχείων ἐπιμελῶς συντηρουμένων.

Πόθεν προήρχοντο τ' ἄνθη ταῦτα; Τίνες χεῖρες τὰ ἐτοποθέτησαν ἐκεῖ; Ποῖαι ἀναμνήσεις, ποῖα εὐσεβῆς λατρεία τὰ ἐπότιζε, τὰ εἶχε κάμει νὰ φυῶσιν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνου;

Ὁ Πλεμὸν διὰ μιᾶς ἐσυλλογίσθη πάντα ταῦτα. Αἴσθημα εὐγνωμοσύνης τὸν κατέλαβε πρὸς τὸν ἄγνωστον, πρὸς ὃν ὤφειλεν ἐν ἀγνοίᾳ του τὴν τοιαύτην πρὸς τοὺς νεκρούς του περιποίησιν. Ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἰδέα ὅτι εἰς τοῦτο εἶχεν ἀναμιχθῆ καὶ ὁ Ζιλδᾶ.

— Σὺ τὰ ἔκαμες; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ δὲ ναύτης, ἔντιμος καὶ ἀφελῆς, ἀπήντησεν:

— Ὅχι, κύριε πλοίαρχε, ὄχι ἐγώ.

— Ἀλλὰ τότε ποῖος εἶνε;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπήντησεν ὁ ναύτης. Πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν φύλακα. Αὐτὸς πιθανόν νὰ εἰξεύρῃ.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἀπεμακρύνθησαν ἐκ τοῦ τάφου.

Ὁ φύλαξ καὶ κηπουρὸς τῶν τάφων εὐρίσκειτο εἰς παράπλευρον δένδροστοιχίαν, ἣν ἐπιμελῶς ἐκαθάριζεν.

— Ἐχαιρέτισεν εὐσεβάστως τὸν ἀξιωματικόν.

— Φίλε μου, ἠρώτησεν οὗτος, προσφῆρων ἄμα πρὸς τὸν φύλακα ἀργυροῦν νόμισμα, δύνασαι νὰ μοῦ εἴπῃς ποῖος ἐτοποθέτησε τὰ ἄνθη ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν γονέων μου;

Ὁ πρεσβύτης ἐκπλαγείς ὁπωσοῦν ἐμείδισεν.

— Ἄ! οἱ γονεῖς σας λοιπὸν εἶνε θαμμένοι ἐδῶ; εἶπεν. Τότε θὰ εἴσθε ὁ κύριος Πλεμὸν. Καὶ πραγματικῶς μοῦ φαίνεται ὅτι σας ἀναγνωρίζω.

— Ναὶ καὶ ἤθελα νὰ μάθω ποῖον πρέπει νὰ εὐχαριστήσω διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ τάφου.

— Διὰ τὴν περιποίησιν; ... Τί νὰ σας εἰπῶ, κύριε, ἐγὼ εἶμαι ὁποῦ τὴν κάμνω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σας εἰπῶ εἰλικρινῶς ὅτι μὲ πληρώνουν διὰ τὴν ἐργασίαν μου..

— Καὶ ποῖος σὲ πληρώνει;

— Μία κυρία, μία νέα κυρία πολὺ ὠραία, ὁποῦ ἔρχεται ἐδῶ κάθε πέμπτην. Σήμερον ἀκριβῶς εἶνε ἡ ἡμέρα της καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ. Μάλιστα, κύριε.

Ὁ Πλεμὸν ἦτο κατάπληκτος.

— Μία κυρία! ἐπιθύρισε, ὡσεὶ λαλῶν κατ' ἰδίαν... Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω καμμίαν φίλην μου, καί...

Ὁ φύλαξ τὸν διέκοψε κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην.

— Νά... ἰδοὺ ἀκριβῶς ὁποῦ ἔρχεται.

Καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου του σχῆμα τι γυναικίος, πενθίμως ἐνδεδυμένης καὶ εὐκινήτου, ἣτις προσήρχετο ἐκ τῆς κεντρικῆς δένδροστοιχίας.

Ὁ Πλεμὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν γέροντα χωρικόν.

— Σοῦτ! εἶπεν· μὴ τῆς ὀμιλήσῃς, μὴ εἴπῃς λέξιν, θέλω νὰ ἰδῶ.

Ἦτο ὠχρότατος.

Συστὰς κυπαρίσσων ἔκειτο ἐκεῖ πλησίον. Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ ναύτης ἔσπευσαν νὰ κρυθῶσιν ἐκεῖ, ὁποῦθεν ὁ Πλεμὸν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ἀθέατος.

Ἦ ἄγνωστος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς νεύοντας χαμαὶ προὔχωρησε πρὸς τὸν τάφον.

Ἐκ τῆς θέσεως ἔθρα εὐρίσκειτο ὁ πλοίαρχος δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς της.

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ διατηρεῖ ζωηρῶς τὰς ἐγκεχαραγμένας ἐν αὐτῇ εἰκόνας. Ὁμίχλη ἐθόλωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλεμὸν καὶ ἡ καρδιά του ἔπαλλε σφοδρῶς. Ἐφοβεῖτο ὅτι δὲν ἠπατάτο.

Διότι τὸ φάντασμα ἐκεῖνο, τὸ ἐπιφανόμενον ἐν πλήρει φωτὶ τῆς ἡμέρας, ἦτο αὐτῷ λίαν γνωστόν.

Καὶ ἦτο φάντασμα τῶ ὄντι· ὁ νέος δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐκείνη, ἣτις ἤρχετο νὰ προσευχηθῆ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς του, ἦτο τὸ παρελθόν, ἡ ζωὴ, ἦτο τὸ μεθυστικὸν ὄνειρον, ὅπερ ἀπῆλαυσεν ἄλλοτε καὶ ὅπερ αἰφνιδίως ἐνεψυχοῦτο. Τὸ ὄναρ, ὅπερ ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους τὸν ἀπησχόλησεν, ἀνέκτα σάρκα, κατήρχετο εἰς τὴν γῆν, ἀναλαμβάνον τὸς χαρακτῆρας τῆς μορφῆς τοῦ ὄντος, ὅπερ ἐγένετο πρόξενον τῆς γενέσεως καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ ὄνειρου αὐτοῦ.

Ἐκείνη ἦν ἔβλεπεν ἦτο ἡ Λευκὴ Διλιέρ.

Ἦτο μελανεῖμων. Εἶχεν ἀποβάλει τὴν βαρεῖαν περιβολὴν τοῦ χειμῶνος καὶ τὸ λιγυρὸν ἀνάστημά της διεγράφετο ὑπὸ τὴν πένθιμον ἐνδυμασίαν της. Ἦ θαυμαστὴ κόμη της, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἀπέκτα ὡς ἄλλοτε φωτοβολίαν αἰγλης. Ὁ Πλεμὸν ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν της ἐλαφρῶς κλίνουσαν, τὰς μικρὰς της χεῖρας συννημένους. Ἦ ἐπισκέπτρια ἐφαίνετο συνδιαλεγόμενη μετ' ἀοράτων μαρτύρων κεκρυμμένων ὑπὸ τὸν λίθον καὶ τὸν σταυρὸν ἐκεῖνον.

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς, συνέχων τὴν πνοὴν του, ἐσυλλογίζετο μήπως καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἀρπαγῆ ἀπὸ τῶν ζώντων εἰς κόσμον ἄλλον, ὅπου εἰσῆρχετο διὰ πρώτην φοράν· μήπως τὸ ἀπομεμνημένον ἐκεῖνο ἀκρωτήριον, ἀπέναντι τοῦ ἀπαστράπτοντος ἐκ φωτὸς Ὤκεανοῦ, ἦτο ἡ πύλη τοῦ ἀπείρου, μήπως ἡ ἔκτασις, ἣς τὴν ἠδονὴν διὰ πρώ-

την φοράν ἐδοκίμαζεν, ἦτο δι' αὐτὸν ἡ ἐναρξὶς αἰωνίου εὐδαιμονίας.

Ἄλλ' ὄχι· ἦτο ζῶν· ἠσθάνετο ἄσυνειδήτως ἐκ τοῦ ἀορίστου φόβου, ὃν ὕφιστατο, μήπως ἐπαναπέσῃ εἰς τὴν πραγματικότητα, ἐκ τῆς φοβερᾶς προκαταλήψεως μήπως ἴδῃ αἰφνης ἐξαφανιζομένην τὴν θελητικὴν ὄπτασίαν.

Ἦ πρώτη ἐκπληξὶς παρῆλθεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Α'

«Πορεύεται ὡς λύκος ἐπὶ σφαγῆν».

Ὁ Βελτίστσεφ οὐδέποτε διῆλθε τοιαύτας βασανιστικάς, ἀύπνους ὥρας, οἷας κατὰ τὴν νύκτα ταύτην. Ἐκστασις, ὀργή, ἀπελπισία, θηριώδης ἐπιθυμία νὰ φονεύσῃ τὴν Λιουδμήλαν, καὶ ὄχι πλέον διὰ τὰ χρήματα, ἀλλ' ἀπλῶς δι' ἐκδίκησιν, πάντα ταῦτα τὰ αἰσθήματα διεδέχοντο ἀλλήλα ἐν τῇ ψυχῇ του, μέχρις ὅτου ἡ θελλώδης αὐτῶν πλήμυρα κατέβαλε καὶ ἐξησθένισεν αὐτὸν τελείως. Κεκομηκῶς, τεθραυσμένος ἠθικῶς καὶ φυσικῶς, ἔπεσεν ἐπὶ τέλους εἰς ποῖαν τινα ἀναισθησίαν, ὡσεὶ ἐστερεῖτο τῆς ἰκανότητος τοῦ σκέπτεσθαι, αἰσθάνεσθαι καὶ ἐννοεῖν τι· ἦτο τοῦτο ἡ τελευταία βαθμὶς τῆς ψυχικῆς κοπώσεως καὶ ἐξασθενήσεως. Ἄλλ' ἡ κατάστασις αὕτη συναπέφερεν αὐτῷ καὶ δόσιν τινὰ ἀναγκαίαν ἡσυχίας. Μετὰ τῆς ὀμιχλώδους λήθης ἐπῆλθεν ὁ βαθὺς ἐκεῖνος καὶ κοῦφος νεκρικός ὕπνος, ὅστις καταλαμβάνει τοὺς λίαν κεκομηκῶτας ἀνθρώπους.

Ὁ συνεχὴς οὗτος ὕπνος συνετέλεσεν ὁπως οὗτος καταστῆ νηφαλιώτερος· κυρίως δὲ κατηύνασε τὰ νεῦρά του, κατεπράυνεν ἅπασαν τὴν καταιγίδα τὴν μυκωμένην χθὲς ἐν τῇ ψυχῇ του, καὶ ἐπανάδωκεν εἰς τὴν κεφαλὴν του τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι καί, κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦττον, ἐν ἡρεμίᾳ διακρίνειν τὴν ἐνεστῶσαν θέσιν του. Ἐρρίψεν ἐκ τύχης τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς κατεσχισμένης, κατατεθραυσμένης καὶ καταπεπατημένης εἰκόνας τῆς Λιουδμήλας καὶ ἐγέλασεν εἰς βάρος του πικρῶς καὶ θλιβερῶς.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ εἰς τι ἦτο ἀδύνατον νὰ μένῃ ἐπὶ πλέον ἐν τοιαύτῃ ἀορίστῃ καταστάσει, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Λιουδμήλαν, καὶ ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τύχην του, ἣτις ἐξ ὀλοκλήρου ἦτο ἤδη εἰς χεῖρας τῆς γυναι-

κός ταύτης. Ὁ χρόνος ἐπέιγε καὶ πᾶσα ὄρα βραδύτητος συνεπέφερε δι' αὐτὸν καὶ τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων· καὶ ἐὰν αἴφνης παρουσιάσῃ αὕτη τὰ ἔγγραφα;

Ἐκ μόνης τῆς σκέψεως ταύτης κατελαμβάνετο ὑπὸ παγετώδους ρίγους.

«Καὶ τί ζητεῖ κυρίως ἡ γυνὴ αὕτη;»

Ὁ Βελτίστσεφ ἐνόει, ὅτι αὕτη θέλει τὰ χρήματα, συγχρόνως δὲ ὅτι τὸ κυριώτερον δι' αὐτὴν δὲν ἔγκειται εἰς τὰ χρήματα· ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὰ χρήματα ἦσαν τὸ μέσον, οὐχὶ δὲ ὁ σκοπός· τὰ ἔγγραφα, δι' οἷα σδήποτε χρηματικῆς ἀμοιβῆς, δὲν θὰ συγκατετίθετο αὕτη νὰ τῷ τὰ πωλήσῃ· ἤθελε νὰ πωλήσῃ αὐτὰ ἀνθ' ἄλλης τῆς ἠθικῆς, πολιτικῆς καὶ φυσικῆς προσωπικότητος τοῦ Βελτίστσεφ.

Ὁ Πλάτων ἐνόει ὅτι πρῶτον πάντων ἐπεθύμει αὕτη τὴν τιμητικὴν ἐκείνην λάμπην, ἣν παρέχει ἡ ἐξέχουσα, προνομιοῦχος κοινωνικὴ θέσις. «Ἄλλ' ἀφοῦ ὅλοι οἱ δρόμοι μοὶ ἀπεκλείσθησαν, διελογίσθη σταθμίζων μὲ ἡρεμίαν τὴν δυσχερῆ θέσιν τοῦ ἀφοῦ τίποτε πλέον δὲν δύναμαι νὰ πράξω, τίποτε δὲν δύναμαι νὰ μηχανευθῶ, τότε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν βλέπω τὸν λόγον, διατί νὰ μὴ τὴν νυμφευθῶ; ...

«Νὰ ἡμαί πτωχός, καὶ νὰ ζῶ ἐπαπειλούμενος ὑπὸ τοῦ φάσματος τῆς κατασχύνης καὶ τοῦ κατέργου, ἴσως δὲ νὰ ἡμαί καὶ πτωχός καὶ εἰς τὸ κατέργων ἢ νὰ περιέλθω τρίς τὸ ἀναλόγιον καὶ ν' ἀκούσω τὸ «Ἡσαία χόρευε» διαφυλάσσω οὕτω, ἂν οὐχὶ ἐσωτερικῶς, ἂν οὐχὶ πραγματικῶς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν, ἅπαντα σχεδὸν τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐνεστῶσης θέσεώς μου· ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον; Τί νὰ προτιμήσω ἐκ τούτων;»

Ἡ ἐκ τοῦ διλήμματος τούτου ἀπαλλαγὴ οὐδεμίαν ἄφινε τῷ Βελτίστσεφ ἀμφιβολίαν. Ἡσθάνετο ἤδη κάματον, συνεπεία ὅλων αὐτῶν τῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τελεσθέντων πράξεων. Πρὸ παντός ἐπεθύμει ἤδη ἡσυχίαν, ἀνάπαυσιν, οὐχὶ διὰ παντός, βεβαίως, ἀλλ' ἐπὶ τινα καιρὸν, διότι, ἀφοῦ εἶχεν ἀπωλέσει τὸ μετὰ τῆς Λιουδμήλας παιγνίδιον τοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἄκων ἀνωμολόγησεν ἐαυτὸν ἠττηθέντα, ἡ ἀνάγκη τῆς ἡσυχίας ἤρξατο αἴφνης νὰ ὑπεκκαίῃ τὴν συντετριμμένην ψυχὴν τοῦ.

«Νὰ νυμφευθῶ! ... καὶ νὰ νυμφευθῶ! καὶ τότε πλέον ὅλα θὰ λησμονηθοῦν! ἐπαρηγόρει ἐαυτὸν ὁ Βελτίστσεφ. Καὶ ἐπὶ τέλους, μήπως εἶν' ἀδύνατον, προϊόντος τοῦ χρόνου, ν' ἀπαλλαχθῶ καὶ ἀπὸ τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου; ... Μετὰ ἑναδύο ἔτη, ὅταν ὅλ' αὐτὰ λησμονηθοῦν καὶ ἡσυχάσουν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, αἴφνης εἰς καμμίαν εἰρηνικὴν πολίτην τῆς Ἰταλίας ἢ τῆς Ἑλβετίας... αἰφνῆδιος θάνατος... ἢ πάσχω, ὁ δυστηχῆς σύζυγος... ἐνδιαφέρων χηρευμένος...»

Ἄλλ' ἡ ἰδέα περὶ νέου βιαίου θανάτου κατέστη αὐτῷ αἴφνης ἀπεχθής. Ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἐκινήθη δυσκόλως ὀριζόμενον αἰσθημά τι, ὅπερ θολερῶς ὑπηγόρευεν αὐτῷ, ὅτι δυσκόλως θ' ἀπεφάσιζε ποτε νὰ προβῇ εἰς τὸ γνωστὸν ἤδη αὐτῷ διάβημα

ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Λιουδμήλαν καὶ κυρίως πρὸς αὐτὴν καὶ μόνην· οὐχὶ αἱ ἀπειλαὶ τῆς, οὔτε ἡ ἰδία αὐτοῦ δειλία, οὔτε ὁ περὶ τῆς τύχης τοῦ κίνδυνος καὶ μάλιστα οὔτε ἡ συναίσθησις τῆς ἠθικῆς ἐπ' αὐτοῦ ὑπεροχῆς τοῦ χαρακτῆρός τῆς, τῆς ἰσχύος καὶ θελήσεώς τῆς ἐγέννησεν ἐν αὐτῷ τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην, ὅτι δύναται ν' ἀπαλλαχθῇ αὐτῆς μετὰ ταῦτα διὰ τῆς μεθόδου, μεθ' ἧς ἀπηλλάγη τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ Μαξίμου· οὐχὶ τὸ θολερὸν αἰσθημα, τὸ κινήθην ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ἦτο ὅπως διάφορον ἦτο τοῦτο αἰσθημα ἰδιοτρόπου, ζωώδους ἀγάπης καὶ πάθους πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ὅπερ δι' ὅλου μάλιστα τοῦ πρὸς αὐτὴν μίσους τοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκριζώσῃ. Ἦτο τοῦτο ἀγάπη, ρυπαρὰ ἄλλως τε καὶ σκοτεινὴ ἐν τῇ σιγῇ τῆς, ἀλλ' ἀγάπη ἰσχυρά, ἣν οὔτε θέλησις, οὔτε λογικὴ, οὐδὲ τὸ μῖσος μάλιστα ἠδύνατο νὰ καταβάλωσιν, ἐκτὸς μόνου τοῦ πανδαμάτορος χρόνου. Ἄλλ' ὁ χρόνος οὗτος ἦτο ἔτι μακρὰν διὰ τὸν Πλάτωνα Βελτίστσεφ.

Ζοφερῶς ἀναμνησκόμενος τῆς χθεσινῆς σκηνῆς, ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ Λιουδμήλα θ' ἀνεχώρει ἐκ Πετροπόλεως σήμερον. Ποῦ κυρίως, εἰς ποῖον μέρος σκοπεύει ν' ἀναχωρήσῃ, δὲν ἐγνώριζε καὶ μάλιστα δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὡς ἔγγιστα· ἀλλ' ἐφοβεῖτο μὴ αὕτη ἀνεχώρει χωρὶς νὰ ἴδῃ, ὑπὸ τὴν πλήρη ἐντύπωσιν τῆς χθεσινῆς ρήξεως, ὅτι αὕτη εἶνε ἐξοργισμένη ἤδη κατ' αὐτοῦ, καὶ ἴσως ἀρχίσῃ ἀμέσως ἐκδικουμένη αὐτόν, καὶ ἂν ὄχι ἀμέσως, πάντοτε ὅμως αὐτὸς θὰ διατελῇ ἐπ' ἀορίστῳ εἰς πλήρη ἀγνοίαν τῶν σκοπῶν καὶ βουλήσεών τῆς, καὶ ὀρεῖται νὰ ζῇ ὑπὸ αἰώνιον τρόπον, ὅτι σήμερον-αὔριον θὰ ἀρχίσῃ αὕτη ἐνεργουσα κατ' αὐτοῦ, ἴσως δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς ταύτης νὰ διαδοθῶσι διάφοροι σκοτεινοὶ φῆμαι. ... Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται τώρα, αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ὅτε πλείοτερον παντός ἔχει ἀνάγκη ἡσυχίας, ἀναπαύσεως, λήθης, ὅτε χάριν τῆς ἐπιθυμίας ταύτης ἦτο πρόθυμος νὰ συμφιλιωθῇ νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ μάλιστα νὰ συμφιλιωθῇ μετὰ πάσης εἰλικρινείας μετ' αὐτῆς καὶ μετὰ τῆς μελλούσης θέσεώς του, ἥρκει μόνον νὰ εὑρισκέσθαι ποὺ τὴν ποθητὴν ταύτην ἡσυχίαν.

Φοβούμενος μὴ χάσῃ τὴν Λιουδμήλαν οὗτος, ἀνευ ἀναβολῆς διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

Β'

Πρὸς συμφιλίωσιν.

Ἦνοιξεν αὐτῷ τὴν θύραν ἐρυθροπάρειος θυρωρός, τὴν ὁποίαν ἐμίσθωσε προσωρινῶς ἡ Λιουδμήλα Σεργιέβνα. Ἡ Παλάσσα εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὑπῆρχεν ἀνοικτὸς μάρσιπος, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ὑπῆρχον πυξίδες τινές ἐκ ναστοχάρτου, ἐπὶ τῶν καθελῶν καὶ ἀνακλιντρῶν ἔκειντο παντός εἶδους κομπο-

δέματα, σάκκοι καὶ πράγματα, προδήλως ἠτοιμασθέντα διὰ ταξείδιον, καὶ τῶν ὀπείων ἢ προετοιμασία διεκόπη ἐκ τῆς ἀφίξεως τοῦ Πλάτωνος Βασιλεβετς. Ἄλλ' ἡ Λιουδμήλα ἀπῆν ἐκ τοῦ θαλάμου τούτου.

— Τί εἶν' αὐτά; Τί, μήπως ἀναχωρεῖ ἡ κυρία; δι' ἐπίτηδες ὕφους ἐκπλήξεως ἠρώτησεν οὗτος τὴν θυρωρὸν.

— Βέβαια! σήμερα στῆς τέσσερες... Νά, μ' ἐφώνασε κ' ἐμένα νὰ τὴν βοηθήσω νὰ συγυρίσωμε, ἀπαθῶς ἀπεκρίθη ἡ ἐρυθροπάρειος γυνὴ.

— Καὶ ἡ Παλάσσα ποῦ ἐπῆγε; λίαν χαμηλοφῶνως ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ποιᾶ, ἡ δούλα τῆς; ... τὴν ἔβγαλε... τὴν ἔβγαλε τώρα, τροτοῦ νὰ ἔλθετε σεῖς, καὶ μὲ ἐκάλεσε ἔμένα γιατί βιάζεται...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤνοιξεν ἡ θύρα τοῦ καλλυτηρίου καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἀνεφάνη ἡ Λιουδμήλα μὲ ἐκφρασιν ψυχρᾶς ἐρωτήσεως ἐπὶ τῆς μορφῆς.

Ὁ Πλάτων μετὰ προσηνοῦς μειδιάματος προῦχώρησε πρὸς αὐτὴν, ἀλλ' ἐκείνη, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν τῆς, ἔφραξεν αὐτῷ τὸν περαιτέρω δρόμον.

— Πρὸς Θεοῦ, ὀλίγας μόνον λέξεις!... γαλλιστὶ ἐψιθύρισε οὗτος, εἰς ἄκρον ἤδη κατάπληκτος καὶ ἀκουσίως, καίτοι ἀνέμενε τοῦτο, τεταραγμένος ἐκ τῆς σκαιῶς ψυχρᾶς ταύτης ὑποδοχῆς. Σὰς ἔφερον τὰ χρήματά σας... ἰδοῦ αὐτά, τὰ ἔχω ἐδῶ, μαζύ μου...

— Λανθάνεσθε· οὐδέποτε εἶχετε εἰς χεῖράς σας ἰδικὰ μου χρήματα, ψυχρῶς ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμήλα.

— Συγχώρησόν με, Λιουδμήλα! μετὰ ζέσεως ἐπρόφερον οὗτος ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ· κάμε με τώρα ὅ,τι θέλεις, εἶμαι ἀνευ ὄρων ἰδικός σου! ... Σοὶ ὀμιλῶ εἰλικρινῶς καὶ τιμῶς... Πίστευσόν με!...

Ἐκείνη εἰς ἀπάντησιν ἐμειδίασε μόλις, μειδιάμα ἐχθρικῆς δυσπιστίας.

— Ἰδοῦ λοιπόν, ἐξετέλεσα τὴν θέλησίν σου, ἔφερον αὐτὰ τὰ χρήματα, ἔλεγεν οὗτος ματαίως προσπαθὼν νὰ θέσῃ εἰς τὰς χεῖράς τῆς τὰ δέματα τοῦ.

— Λησμονεῖτε ὅτι χθὲς ἀκόμη ἠρνήθην νὰ τὰ λάβω, εἶπεν αὕτη ἀπομακρύνουσα τὴν χεῖρά τοῦ.

— Ἄφησέ με λοιπόν νὰ ἔμβω μέσα!... μόνον διὰ δύο λέξεις!... Ἐπὶ τέλους εἶνε ἀνάγκη νὰ σοὶ ὀμιλήσω!

— Ὅμιλήσατε ἐδῶ, ἀφοῦ θέλετε...

— Ἄλλὰ δὲν εἶνε κατάλληλον ἐδῶ τὸ μέρος! ἀπεκρίθη ὁ Βελτίστσεφ λοξῶς παρατηρῶν τὴν θυρωρὸν.

— Τί νὰ γείνη!... Ἐγὼ ὅμως ἀπεφάσισα νὰ μὴ σὰς ἴδω εἰς τὸ ἐξῆς ἐκτὸς μόνον ἐνώπιον μαρτύρων, ἐπεξήγησεν ἡ Λιουδμήλα μετὰ τῆς καταπιεζούσης ψυχρότητός τῆς.

— Θεέ μου!... ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς φωνεύσω λοιπόν!...

— Τίς οἶδε! Μήπως δὲν εἴσθε ἰκανός καὶ εἰς τοῦτο;

— Τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν στιγμὴν!... εἶπεν οὗτος πικρῶς μειδιῶν. Καὶ ἐπὶ τέ-

λους, έχετε πλησίον σας και την γυναίκα αυτήν... ή θύρα θα είνε ανοικτή... Λιουδμήλα! άπετάθη ούτος αίφνης πρός αυτήν μετά της άψευδεστέρας, όρμητικής ίκεσίας; άκουσον, είνε ανάγκη νά σοι όμιλήσω... λυπήσου με! Δέν ήξεύρεις... έγώ... έγώ είμαι άξιολύπητος την στιγμήν ταύτην!... Μή μου άρνηθής!...

Έπηκολούθησε στιγμή άμφιρρεπούς σκέψεως.

— Έστω, άς γείνη τό θέλημά σου! έμειδιάσεν αυτή μόνον και μόνον διά νά μή νομίζετε ότι πράγματι τρέμω έμπρός σας, σάς φοβούμαι... Εισέλθετε!

— Και έκλεισε την θύραν άμα εισελθόντος του Βελτίστσεφ.

— Ίδέ τα και μέτρησέ τα, είνε όλα έδώ! είπεν ούτος, θέσας πρό αυτής επί της τραπέζης τά δέματα.

Έκείνη ήρνήθη.

— Λιουδμήλα! Τί σημαίνει λοιπόν τούτο;

— Σάς έκοινοποίησα ήδη την χθεσινήν άπόφασίν μου.

— Άλλά τί θέλεις λοιπόν νά κάμης;

— Α, αυτό πλέον είνε ιδιόν μου έργον, είνε τό όποϊον δέν σκοπεύω νά σας μυήσω.

Ο Βελτίστσεφ συνεστάλη και έσιώπησεν.

— Άναχωρείς; είπεν ούτος μετά στιγμιαίαν ταραχήν.

— Ως βλέπετε.

— Πού λοιπόν πηγαίνεις;

— Αυτό δέν άφορά σας.

— Λάβε τουλάχιστον τά χρήματα.

— Είμπορείτε νά τά κρατήσετε σεΐς.

— Άλλά σύ ή ίδια ήθελες νά τά κρατήεις.

— Ναι, μέχρι της χθές έσπέρας, όποτε ένόμιζον άκόμη ότι δέν μοι είσθε ζένοσ και έχθρός.

— Λιουδμήλα, δέν είμαι έχθρός σου! θερμώς και μετ' αίσθήματος υπέλαβεν ό Βελτίστσεφ. Έγώ δέν έπικουσα νά σ' αγαπώ, και τοι υπήρξαν στιγμαί καθ' άς—τό όμολογώ—βαθώς σε έμίσων... Τώρα σε αγαπώ ως πρότερον, αλλά... σύ τόσον σκληρώς, τόσον άποτόμως με μετεχειρίσθης με αυτά τά χρήματα, τόσον άπροσδοκώτως και διά μιάς ήθέλησες νά με υπερεβής ήθικώς, νά με καταθραύσης, νά με έκμηδενίσης, ώστε δέν ήδυνάμην νά υποκύψω εκ πρώτης στιγμής: έναντίον τούτου έξεγείρετο ή φιλαυτία, ό εγωϊσμός και όλοι οι ύπολογισμοί μου... Δέν θ' άρνηθής, βέβαια, ότι σύ πρώτη έξηπάτησες την έμπιστοσύνην μου, σύ ήθέλησες νά με καταστήσης δούλον, και έναντίον της θελήσεώς σου ταύτης έξηγέρθη ή ψυχή μου, έξανέστη άπας ό όργανισμός μου. Ώφειλον νά ριφθώ εις τόν άγώνα! έννοεΐς; ώφειλον! Δέν ήδυνάμην νά υποχωρήσω άμαχητί, ένόσφ υπήρχεν έν έμοι σπινθήρ έλπίδος... έψευδόμην, υπεκρινόμην, ήπάτων, έχεις δίκαιον! άλλ' έφρόνουν ότι εις τόν άγώνα τούτον είμεθα ίσόπαλοι! με-

τεχειρίσθης έναντίον μου την ήθικήν βίαν, έγώ δέ τόν δόλον, και νομίζω, όσον άφορά τά όπλα, είμεθα ήδη έξισωμένοι.

[Έπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

υπό Γ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Τέλος]

Άνέγνωτέ ποτε τούς βυζαντινούς ιστορικούς, περιγράφοντας διά ζοφερών χρωμάτων τά κατά την Άλωσιν; Ένθυμείσθε πόσον ζωηρώς άφηγοῦνται την άγωνίαν τών έν τῷ ναῷ της Άγίας του Θεοῦ Σοφίας κεκλεισμένων γυναικοπαίδων;

Οι Τούρκοι είχαν φθάσει, καταστρέφοντες πᾶν τό πρό τῶν ποδῶν αὐτῶν εύρισκόμενον, νικηταί μέχρι της μεγάλης πύλης του ναοῦ. Οι άτυχεΐς Χριστιανοί, γονυπετεΐς πρό τῶν άγίων εικόνων, έθρήνουν την τύχην αὐτῶν ὡς ποτε οι δύσμοιροι Έβραίοι «ἐπί τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος».

Η θύρα ήτο στερεά και δέν υπεχώρει πρό τῶν ὤσεων τῶν επιδρομέων. Οὔτοι τότε ήρπασαν υπερμεγέθεις πελέκεισ και δι' αὐτῶν προσεπάθουν νά καταρρίψωσι την θύραν, ήτις εκώλυεν αὐτούς νά εισέλθωσιν εις τόν μικρόν παράδεισον αὐτῶν εκείνον. Η λύσσα της άπολαύσεως τῶν έντός του ναοῦ κεκλεισμένων καλλονῶν του Βυζαντίου ένεψύχου τούς εκ της σφαγής κεκμηκότας ὀπαδοῦς του Μωάμεθ και λυσσωδέστερον κατέφερον τά στόματα τῶν πελέκεων επί τῶν φύλλων της θύρας του περιωνύμου ναοῦ. Η μάζα εκείνη τῶν ανθρώπινων άτυχῶν πλασμάτων ὡς εις και μόνος άνθρωπος ήσθάνετο πάντα τά επί της θύρας καταφερόμενα πλήγματα ὡσεΐ ταῦτα έπεφέροντο κατά της ιδίας αὐτῶν καρδιάς και τέλος φρικώδης, μέχρις οὐρανοῦ εκιννούμενος, γόος έξερράγη ὡς έξ ένός στόματος άμα τη υποχωρήσει τῶν σιδηρῶν στραφίγγων... Η αὐτή σκηνή επανελαμβάνετο και νῦν μετά 417 ὄλα ἔτη έν τη Καππαδοκίᾳ, άλλ' έν μικρογραφίᾳ, τίς οΐδε δέ ποσάκις μέχρι τούδε επαναληφθεΐσα και άναμφιβόλως πολλάκις ἔτι επαναληφθησομένη!...

* *

Εις την ῥωμαλέαν επίθεσιν τῶσων άνδρῶν δέν ήδύνατο επί πολῦ νά άντιστή θύρα ξυλίνη οικίας.

Και υπεχώρησεν. Ὡς λύσσῶντες λύκοι εις ὠρμησαν οι Τούρκοι εις τό μέσον του

δωματίου. Η Μαρία, έξητριωμένη ὡς λέαινα, εκράδαινε εις τὰς χεΐρας τό φοβερόν ὄπλον, άλλ' ιδούσα τό πλήθος τῶν διωκτῶν αὐτης και τόν θάνατον δεινόν δερκόμενον, κατέβαλε τελευταίον άγῶνα και έξήγησε νά έξαγοράση την ζωήν αὐτης διά χρημάτων ή κοσμημάτων. Κατεβίβασεν ήσυχῶς τόν πέλεκυν και γλυκάνασα την φυσιογνωμίαν και την φωνήν αὐτης:

— Άγάδες, είπεν, ιδού σας παραδίδω ὄλην μου την περιουσίαν, ὄλα μου τὰ κοσμήματα! ιδού αι κλειδες της οικίας και τῶν κιβωτίων μου! έρευνησατε και λάβετε άφόβως πᾶν ὅ,τι θέλετε και άναχωρήσατε.

— Χα! χα! χα! έβρυχήθησεν τόν γνωστόν εκ του μελοδράματος του «Φάουστ» γέλωτα του Μεριστοφελου. Καλέ, κοκκώνα μου, τί λές; Περιουσίαν; Περιουσίαν νά σου δώσωμεν ήμεΐς ὄσην θέλεις. Χα! χα! χα! Ημεΐς δέν είμεθα λησταί, δέν ήλθαμεν διά την περιουσίαν σου οὔτε διά τὰ κοσμήματά σου. Ημεΐς ήλθαμεν διά σε. Έννοοῦμεν σε νά άπολαύσωμεν και άδίκως έναντιόνασαι. Τόσον καιρόν περιμένομεν. Η ψυχή μας ήλθεν ὡς τὰ χεΐλη μας. Πρέπει τέλος πάντων νά σε άπολαύσωμεν, και θα σε άπολαύσωμεν!

— Τί! Τούρκος νά με έγγίση! ποτέ! ποτέ! Και άφ' οὔ ή ψυχή σας ήλθεν ὡς τὰ χεΐλη σας, έγώ θα σας κάμω νά ξεράσετε αὐτήν την άχρειάν ψυχήν.

Και ὡψώσασα τόν πέλεκυν κατήνεγκεν αὐτόν σφοδρῶς κατά της κεφαλής του αὐθαδεστέρου τῶν διωκτῶν αὐτης και κατέπεσεν άπνους επί του έδάφους ὡς ὄρυς προρριζῶς εκρίζωθεΐσα. Τότε έθολώθησεν ὑπό φανατισμοῦ και μανίας οι ὀφθαλμοί τῶν συντρόφων του εκπνεύσαντος και θηριώδεις επέπεσον κατά της άστυχοῦς Μαρίας και κατεκερμάτισαν αὐτήν.

Έντρομος είχαν άφυπνισθῆ ή μικρά Εὐδοκία και έναγωνίως παρηκολούθει τὰ συμβαίνοντα, βλέπουσα από της σχισμής της ήμνηνεωγμένης θύρας την ήρωϊκήν άμυναν της γενναίας μητρός αὐτης, αλλά τοσοῦτος φόβος είχε καταλάβει την ταλαίπωρον μικράν, ὡστε έμειναν έμπεπηγμένοι οι πόδες αὐτης επί του έδάφους και επνίγη ή φωνή έν τῷ λάρυγγι αὐτης. Οι Τούρκοι, κατακρουργήσαντες την Μαρίαν, έτράπησαν εις ρυγήν έσπευσμένην, άφέντες ὀπισθεν αὐτῶν την φρίκην και τόν ὄλεθρον.

Η Εὐδοκία, έννοήσασα την άπομάκρυνσιν αὐτῶν, ὤρμησεν εις τό παράθυρον και εκράύγασεν επανειλημμένως δι' ὄλης της δυνάμεως τῶν πνευμόνων αὐτης. Εις τό σκότος και την ήρεμίαν της φοβεράς εκείνης νυκτός ή φωνή της ὄρρανης ήκούετο ὡς άπαισιος κρωγμός γλαυκός ή φρικιώσα ὕλακή ὀλολύζοντος κυνός.

Οι Χριστιανοί, περατωθείσης της ιερᾶς ακολουθίας, επέστρεφον εις τὰ ἴδια! άκούσαντες δέ κραυγᾶς ανθρώπου, έσπευσαν εις τό μέρος, ὀπόθεν αὐται προήρχοντο, και μετά φρίκης παρέστησαν θεαταί του άπαισιου δράματος, ιδόντες την

ώραίαν Μαρίαν κυλιόμενην εἰς τὸ αἷμα αὐτῆς. Ἡ Μαρία, καὶ μετὰ τὰ τραύματα, δὲν εἶχεν ἐκπνεύσει ἀμέσως· συνελθοῦσα δὲ ὀλίγον ὑπὸ τῶν περιποιήσεων τῶν συμπονούτων αὐτῆ, κατάρθωσε νὰ ἀρθρώσῃ ὀλίγας λέξεις, συνιστῶσα μετὰ στοργῆς πᾶσι τοῖς περὶ αὐτὴν συναθροισθεῖσι τὴν Εὐδοκίαν τῆς. Ἐπανειλημμένως εἰς τῶν δημογερόντων τοῦ χωρίου ἠρώτησε τὴν Μαρίαν περὶ τῶν φονεῶν αὐτῆς, ἀλλ' αὐτῆ, ἐν τῇ ὑπερβολικῇ αὐτῆς μητρικῇ στοργῇ καὶ προνοίᾳ, φοβουμένη διὰ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου τῆς, ἐπιμόνως ἠρνήθη καὶ οὐδένα ἐκ τῶν δημίων αὐτῆς ὠμολόγησεν. Καὶ μετ' ὀλίγον, προφέρουσα τὰ προσφιλῆ ὀνόματα τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς Εὐδοκίας, παρέδωκε τῷ Πλάστῃ τὴν ἀγνὴν αὐτῆς ψυχὴν.

Ὁ θρῆνος τῶν μαρτύρων τῆς θλιβεραῖς ταύτης σκηνῆς καὶ ὁ κοπετός συνήγαγεν ἐντὸς ὀλίγου ὄλον τὸ χωρίον περὶ τὴν μάρτυρα τῆς τιμῆς καὶ τῆς πίστεως. Ἡ μετ' οὐ πολὺ ἐπανατείλασα αὐγὴ διέσπειρε τὴν φημὴν τοῦ ἀπευκατείου γεγονότος εἰς τὰς πέριξ χριστιανικὰς κοινότητας, καὶ ἔντρομοι δὲ καὶ ἀθρόοι συνέρρευσαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ὀλέθρου, θρηνοῦντες, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀτυχοῦς Χριστιανῆς, τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν τοῦ δυστήνου Γένους, οὐ αἰ ἀμαρτίαι δὲν ἐσώθησαν ἀκόμη, φαίνεται, καὶ πάντες μετὰ δακρῶν ἀτενίζοντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἰκέτευον ὅ, τι ὁ ἔθνικὸς ἡμῶν φίλτατος ποιητῆς¹ διετύπωσε διὰ τοῦ στίχου αὐτοῦ :

Πλωσ, Πλάστα ! δι' ἡμᾶς αὐγὴ δὲν θ' ἀνατείλῃ !

* *

Ἡ διοίκησις τῆς ἐπαρχίας, ἡμῶρον περίπου ἀπέχουσα ἀπὸ τοῦ χωρίου, ἔλαβεν ἐγκαίρως δι' ἐπίτηδες ἀπεσταλμένων ἰππέων Χριστιανῶν γνῶσιν τοῦ συμβάντος, ἀλλά, κατὰ τὸ γνωστὸν ἔθος τῶν Τούρκων, οἵτινες μετέτρεψαν τὸ παλαίφατον Σπεῦδε βραδέως εἰς τὸ Σπεῦδε μῆδὲ βραδέως, ἐκινήθη μὲ τὸ ῥαχάτι τῆς καὶ ἐσπευσε μετὰ τινος ὥρας εἰς τὸ ἀναστατωθὲν χωρίον καὶ ἐπελάβετο ἐσπευσμένως τῶν ἀνακρίσεων, ἃς ἀληθῶς μετὰ πολλῆς τῆς τέχνης διεξήγαγε, διότι, ὁμολογητέον, οὐδεὶς ὑπερέχει τῶν Τούρκων εἰς τὴν διὰ τῶν ἀνακρίσεων εὐρεσίν τῆς ἀληθείας. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος αἰ ἀνακρίσεις κατέληξαν εἰς οὐδέν. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ μετὰ τσαύτης περισκέψεως καὶ προμελέτης διεξήχθη τὸ ὄλον δρᾶμα, ὥστε καθίστατο δυσχερεστάτη ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἰχνῶν τῶν κακούργων. Ἄλλὰ τοῦτο οὐδόλως ἀπῆλπισε τὸν διοικητὴν, λαθόντα μάλιστα ἐντόνους διαταγὰς τῆς Μεγάλῃς Βεζυρείας, εἰς ἣν σύσσωμοι πάντες οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεπίδημοι τῶν περιοίκων

χωρίων Ἕλληνες, ἅμα τηλεγραφικῶς μαθόντες τὸ γεγονός, ἔσπευσαν καὶ ἐζήτησαν τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων. Ὁ διοικητὴς τῆς Νίγδης, καλῶς, φαίνεται, μελετήσας τὸ ἑλληνικὸν Γνωθὶ σαυτοῦ, ἀμέσως ἐνόησεν, ὅτι Τούρκοι ἦσαν οἱ ἥρωες τοῦ στυγεροῦ κακούργηματος, ἀλλὰ τίνες οὗτοι καὶ ἐν τίνι ἐκ τῶν τόσων πολυπληθῶν τουρκικῶν χωρίων τῆς μεγάλης ἐπαρχίας νὰ ζητήσῃ τις τοὺς δράστας ; That is the question. Ἐν τούτοις ἐπενόησε τὸ ἐξῆς πρωτότυπον σχέδιον :

Προσεκάλεσε δι' ἐπισήμου διαταγῆς νὰ συνέλθωσιν εἰς εὐρεῖαν πεδιάδα πάντες οἱ τούρκοι κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων καὶ ἐκεῖ, καθεσθεὶς ὀκλάδην ἐπὶ πλουσίου τάπητος καὶ ἀνάψας τὸ μακρὸν αὐτοῦ ἐκ πύξου τσιμποῦκι, ἐν τῷ μέσῳ νεφῶν εὐώδους καπνοῦ, ὡς Ὀλύμπιός τις Ζεὺς, ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὴν μικρὰν ὀρφανὴν, διέταξε νὰ παρελάσῃσι πρὸ αὐτοῦ ἀνά εἰς πάντες. Ἡ παρέλασις διήρκεσεν ἐφ' ἰκανὸν χρόνον, καὶ ἡ Εὐδοκία οὐδένα τῶν φονεῶν τῆς μητρὸς αὐτῆς ἀνεγνώρισεν. Αἴφνης ἐν τῷ πλήθει ἐκείνῳ διέκρινε δύο - τρεῖς.

— Αὐτός, Πασσά ἐφένδη, ἦταν ποῦ ἔχτυπησε τὴν μητέρα μου 'ς τὸ κεφάλι, αὐτός ἦταν ποῦ ἔχωσε τὸ μαχαίρι 'ς τὸ στήθος τῆς, αὐτός ἔσπασε τὴν πόρτα μα!

Ὁ διοικητὴς διέταξεν ἀμέσως τὴν σύλληψιν τῶν ὑποδειχθέντων καὶ μετὰ τινος ἀνακρίσεις ἀπεδείχθησαν βάσιμοι οἱ λόγοι τῆς μικρᾶς καὶ ὠδηγήθησαν δεδεδεμένοι εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ διοικητηρίου καὶ ἐθαυμάσθη ἡ σοφία τοῦ περιουστάτου διοικητοῦ. Κατόπιν καὶ βαθμηδὸν οἱ συλληφθέντες ὠμολόγησαν καὶ τοὺς λοιποὺς συνεργούς, ὁμοίως καὶ τούτους μετ' οὐ πολὺ συλληφθέντας.

Ὁ διοικητὴς τῆς Νίγδης, ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐζήτησε νὰ ἀπεκδυθῇ οἶαν δῆποτε εὐθυναν, ὅθεν ἄνευ ἀναβολῆς ἀπεφάσισε νὰ σταλῶσιν εἰς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν, εἰς τὸ Ἰκόνιον, δέσμιοι. Οἱ Χριστιανοὶ ἀνέπνευσαν, διότι ἐπὶ τέλους θὰ ἐδίδοτο καλὸν μάθημα κατὰ τῶν ἐπιβουλεύοντων τῇ τιμῇ αὐτῶν ἀγρίων Τούρκων, διότι ἐκ φήμης ἤκουον περὶ τῆς φρικαλεότητος τῶν εἰρκτῶν Ἰκονίου. Ἄλλὰ τοῦτο ἦτο ἀπλοῦν τέχνασμα τοῦ μικροπονήρου διοικητοῦ, ὅστις κατ' ἐπίφασιν ὑπερήσπιζε θερμότερα τοὺς Χριστιανούς, ἐνδομύχως ὅμως ἔχαιρεν ὑπερβαλλόντως, διότι ἐπέθετο ἐκ τῶν πράγματων ὅτι δὲν ἐξέλιπον παντελῶς ἀπὸ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ τὰ αἰμοδιψῆ ἔνστικτα καὶ ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν φανατισμὸς τοῦ παλαίου Τούρκου.

Ἡ Διοίκησις τοῦ Ἰκονίου, παρελθουσῶν τῶν πρώτων ὁρμῶν τῶν Χριστιανῶν, μετ' ὀλίγον κατεδίκασε (!) τοὺς δολοφόνους τῆς Μαρίας εἰς ἔξορίαν (;!). Καὶ ἄλλοι μὲν ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Κύπρον, ἄλλοι εἰς τὴν Ῥόδον καὶ ἄλλοι εἰς εὐκρατέστερα κλίματα, καὶ σήμερον δὲ εἰς τῶν ἐπιζώντων, γέρων ἤδη καὶ εὐπορος, εὑρίσκειται ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Μαρίας, ἀπολαύων μάλιστα καὶ ἐξαιρετικῶν τιμῶν ὑπὸ τῶν

ὁμοειδῶν αὐτοῦ, διότι ἄλλοτε ποτε ἐπέδειξε γενναιότητα ἀξιόμιμητον κατὰ τῶν Γκλαούρ !

* *

Ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἐπαναλάβω καὶ τελευταίαν φοράν ὅτι δὲν γράφω μυθιστορίαν. Ἄλλως θὰ ὠδήγουν τὸν Δημήτριον εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐπὶ τῶν χαραδρῶν τῆς αἰμασσοῦσης ἠρωίδος πατρίδος τοῦ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος καὶ ἀκρατήτως ριπτόμενον κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ καὶ ἀνηλεῶς κατασφάζοντα μυριάδας Τούρκων, ἐκδικῶν τὸν ἀδικὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς αὐτοῦ Μαρίας, ἣ ἤθελον παραστήσει αὐτὸν περιφερόμενον εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκεῖθεν λαύρως ἐπιπίπτοντα κατὰ τῶν διαβαινόντων Τούρκων καὶ εἴτι ἕτερον τῆς φαντασίας ἀποκύημα.

Ὁ Δημήτριος, καὶ ἂν ἤθελεν ἔτι, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιαύτην ἐκδικησιν, ὡς τῷ ὄντι κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ πράξῃ, διότι τοιαύτη τις πράξις αὐτοῦ θὰ συνεπέφερον ἄφρευκτον τὴν σφαγὴν τοῦλάχιστον τῶν συγχωρίων αὐτοῦ. Ἐσκέφθη ὠριμώτερον καὶ πεισθεὶς εἰς τὰς συνετὰς συμβουλάς ἐμπειροτέρων, ἐκάλεσε τὴν μικρὰν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐνέκλεισεν αὐτὴν ἐν τινι τῶν παρεθναγωγείων ἡμῶν μετὰ τινος δὲ χρόνον μετέβη εἰς συνάντησιν τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ συζύγου, μαρανθεὶς προῶρως !

Τὴν Εὐδοκίαν εὐκολώτατα ἀποκατέστησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει οἱ συμπολιταὶ αὐτῆς καὶ μετὰ σεβασμοῦ πάντες οἱ Μικρασιαῖται ἀναφέροντες πάντοτε τὸ ὄνομα τῆς ἠρωϊκῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ἐγὼ δὲ, καὶ μετὰ πάροδον τοσούτων ἐτῶν, ἱερὸν καθήκον ἐκπληρῶν, ἀπὸ τῆς ἐλευθέρας ταύτης γωνίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, συνάγω ἀπὸ τοῦ θυμοσπάρτου Ὑμηττοῦ τὰ ὀλίγα ταῦτα χόρτα τοῦ ἀγροῦ καὶ δι' αὐτῶν ῥαίνω τὴν μνήμην τῆς εὐγενοῦς καὶ ἠρωϊκῆς Ἑλληνίδος, ἐπαξίως δυναμένης νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν σεπτὴν χορείαν τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Ἀντιγόνης, Πολυξένης, Ἰφιγενείας, Μακαρίας, Ἡλέκτρας, Μπουμπουλίας, Κυρὰ Φροσύνης καὶ πασῶν τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, αἵτινες προσνήχθησαν σφάγια ἱερὰ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος !

IOAKIM BALABANHE

ΤΕΛΟΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Τὴν ἐπαύριον τῆς φοβεραῖς ἐκείνης καταιγίδος, ὁ ἀββᾶς Σκαλιόνι, κατάκοπος ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, διέσχισε τὴν ὁδὸν «Φερδινάνδου» πορευόμενος εἰς τῆς κομῆσσης.

Πολὺ παράδοξοι βεβαίως θὰ ἦσαν αἱ

¹ Ἀχιλλῆως Παράσχου, Ποιήματα· τόμ. Β', σελ. 212.

σκέψεις, αΐτινες ἐτάρασσον τὴν πρωίαν ἐκείνην τὸν ἀββᾶν, διότι, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τοὺς ἤδη πυκνοὺς διαβάτας, ὠμίλει μεγαλοφώνως.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἔλεγε, καὶ ἐγὼ δὲν ἔξεύρω τί φαγὶ θὰ γίνῃ ἀπὸ ὄλον αὐτὸ τὸ μαγεύρευμα! Ἡ κόμησσα πάει νὰ τρελλαθῇ μ' αὐτὸν τὸν ἐλθετόν· αὐτὸς ὁ κουτὸς πάλιν ἀφίνει τὴν κότα καὶ κυνηγᾷ ἐκεῖνο τὸ ἀδύνατο κοτόπουλο, τὴν Φελιτσιτά! Τύφλα νᾶχη ἡ ἐξυπνάδα του! Καλά, παιδί μου, μὰ ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι· ὁ τελευταῖος ἔρω, ἔρω τεσσαρακοντούτιδος ἀκμαίας γυναικός, δὲν εἶνε παιγνιδάκι, πρόσζεε καλά, καὶ προπάντων ὅταν ἡ γυνὴ εἶναι Σικελίς καὶ ὀνομάζεται κόμησσα Σελλαμάρε!

Οὕτω μονολογῶν ἔφθασε πρὸ τοῦ μεγάρου καὶ κρούσας ἀνηγγέλη εἰς τὴν ὠραίαν κόμησσαν.

Παραδόξως ὅμως, ἐν ᾧ ἤλπιζεν ὅτι ἀρκετὰ θὰ περιέμενεν ἕως οὗ ἴδῃ τὴν κόμησσαν, ἀμέσως σχεδὸν παρουσιάσθη αὐτῇ, φέρουσα θελκτικωτάτην πρωϊνὴν ἐνδυμασίαν μὲ τὴν κόμην ἀτημελήτως ἐπὶ τῶν ὤμων ἐριμμένην, μὲ τοὺς ὠραίους μαύρους ὀφθαλμούς της ἐκπέμποντας πῦρ.

Ὁ Σκαλιόνι ἐμάντευσεν ἤδη μεθ' ὅποιος νευρικῆς ἀνυπομονησίας ἀνέμενεν αὐτὴ τὰς εἰδήσεις του.

— Λοιπὸν τὴν εἶδατε, αἰ; ὁμίλησατε, ἠρώτησεν ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, πρὶν ἢ τὸν χαιρετίσῃ. Μόλις δ' οὗτος ἐπλησίασε παρετήρησεν ἐκπληκτος τὴν φοβερὰν κατάστασιν, εἰς ἣν εὐρίσκειτο. Ὀδυστυχῆς ἀββᾶς ἦτο πλήρης βορβόρου, καταβελημένος· οἱ ὀφθαλμοὶ του, ὡς ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, ἐξήρχοντο σχεδὸν τῶν κογχῶν των.

— Μὰ, τί ἔχεις λοιπὸν; πῶς εἶσαι ἔτσι; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; μήπως ἡ καταιγίς ...

— Εἶναι θαῦμα, κυρία κόμησσα, ἂν βλέπετε ἀκόμη ζωντανὸν τὸν πιστὸν θεράποντά σας. Τὴν νύκτα τὴν διήλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς κλιτύος—ἂν καὶ ἐκεῖ δὲν εἶναι πλέον παρὰ ἐρείπια καὶ χώματα—ἂν δὲ ἡ Παναγία προστάτις μου δὲν μὲ ἐβοήθει, βεβαίως, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ ἤμουν σκεπασμένος μὲ τὸ χῶμα τῆς Φιουμάρας!

Ἄφωτος ἡ κόμησσα τὸν παρετήρει. Ἀίσθημα παράδοξον ἐτάραττεν αὐτὴν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἀκουσίως ἐνεθυμήθη ἐκεῖνον, ὅστις, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸν αὐτὸν διέτρεξε κίνδυνον καὶ δι' ὃν δὲν ἦτο μῖσος μόνον τὸ ἄισθημα, ὅπερ ἔτρεφε.

— Καὶ ... ἐκεῖνος; ἐψηθύρισε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο οἰανδῆποτε ἀπάντησιν.

— Ἐκεῖνος; τῆ ἀπήντησεν ὁ ἀββᾶς τοῖς ἰδιαιτέρως ἐκάστην λέξιν, ἐκεῖνος, κυρία μου, ὄχι μόνον δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀλλὰ μεθυμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἔφθασε πρὸ ἐμοῦ ἔφιππος εἰς τὴν πόλιν καὶ χωρὶς ἀμφιβολίαν θὰ εὐχαριστῆ τὴν τύχην, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμιν ἀνενοχλήτως νὰ γευθῆ τῶν ἡδυτέρων στιγμῶν τῆς ζωῆς του.

Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος, θελκτικὴ μου δέσποινα, ἄλλος περνᾷ τὴν νύκτα μεθύων εἰς τὰς τρυφερωτέρας ἀγκάλας, καὶ ἄλλος δεόμενος, ἵνα παραταθῆ μέχρι πρωίας, τουλάχιστον, ἡ ἀθλία ζωὴ του!

Ἡ κόμησσα ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ λιπόθυμος· ἔπαιζε μὲ ἐλεφάντινόν τι κομποτέχνημα παριστῶν τὸν Ἐρωτα μὲ τὰ βέλη του, τόσον δὲ ἦσαν νευρικαὶ αἱ κινήσεις της, κατὰ τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἀββᾶ, ὥστε ὁ δυστυχῆς Ἐρω, ἐξέπνευσε θραυσθεὶς μεταξὺ τῶν ἀπαλῶν δακτύλων της.

Τοῦτο παρατηρήσας ὁ πονηρὸς ἀββᾶς εἶπεν εἰρωνικῶς γελῶν:

— Τί κακὸν σημεῖον δι' ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπάτε!

Ἐκείνη ὅμως μεθ' ὀρμῆς ρίψασα μακρὰν τὰ τεμάχια, ἀνέκραξεν ὀργίλη:

— Καὶ ποῖος εἶπε ὅτι τὸν ἀγαπᾷ;... ἐκεῖνος, ὅστις περιφρονεῖ τὸν ἔρωτά μου ἀποκτᾷ ἀμέσως τὸ μῖσός μου! Λέγε, Σκαλιόνε, τώρα θέλω ὄλα, ὄλα νὰ τὰ ἀκούσω.

Καὶ ὁ ἀββᾶς ἤρχισε τὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων ὅπως ἐγνώριζεν αὐτά, ἡ μᾶλλον ὅπως τὰ ἐφαντάσθη τὸ κακόβουλον πνεῦμά του. Περιέγραψε τὴν καταιγίδα, τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεξεν ἡ κόρη, τὴν ἀνέλπιστον ὑπὸ τοῦ Ἐκαρτ σωτηρίαν της, τὴν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ της διανυκτέρευσιν. Ὅταν ὅμως προέφερε τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος, τῆς κόρης τοῦ Ρωμαίου, τοῦ ἐπιπλοποιοῦ της, τότε ἡ κόμησσα ἀνετινάχθη ἔξκαλλος, καὶ ἐκτὸς ἐαυτῆς ἐκ τῆς ὀργῆς ἀνέκραξε:

— Πῶς τὸν ἄθλιον, τὴν θυγατέρα τοῦ ἐπιπλοποιοῦ μου; ἐκεῖνου ὅστις καθημερινῶς διορθοῖ τὰ ἐπιπλά μου, αὐτὴν, ἥτις δικαίως θὰ ἐνομιζέτο εὐτυχῆς ἐὰν τὴν προσελάμβανον ὡς θαλαμηπόλον αὐτὴν προτιμᾷ τῆς κομῆσσης τοῦ Σελλαμάρε; Καὶ χάριν αὐτῆς τῆς οὐτιδανῆς περιφρονεῖ τὸν θάνατον!...

Ὁ ἀββᾶς ἠγέρθη καὶ πλησιάζας τὴν κόμησσαν ἔλαβε τὸν τρέμοντα βραχιονά της, ἐν ᾧ δὲ ἐβύθιζε τὸ πονηρὸν καὶ κακόβουλον βλέμμα του εἰς τὸ πυρετώδες αὐτῆς ὄμμα τῆ λέγει:

— Καὶ σημειώσατε, καλή μου κόμησσα, ὅτι τὸ πρᾶττει σήμερον, εἰς ἐποχὴν δηλαδὴ, καθ' ἣν ὁ σικελικὸς λαὸς ἀκονίζει τὰ ὄπλα ἐναντίον τῆς Νεαπολιτικῆς δυναστείας· αὐτὸς ἀξιοματικὸς τῆς ἐλθετικῆς φρουρᾶς; ἐρωτεύεται τὴν θυγατέρα τοῦ πρώτου, τοῦ φοβερωτέρου ὀχλαγωγοῦ τῆς Μεσσήνης!

Τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε καὶ ὁ καταχθόνιος ἀββᾶς, ὅστις ἐσχάτως ἔτι ἔλαβεν ἀφορμὰς μίσους πρὸς τὸν εὐνοούμενον τῆς Τερεζίνας, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του.

— Ναί, ἀββᾶ, ἐψηθύρισε μετὰ τρεμούσης ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνῆς, καί, ἔχετε δίκαιον, τὸ ἀμάρτημα εἶναι διπλοῦν, ἐπομένως καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου πρέπει νὰ εἶναι τελεία· βοήθησόν με, ἀββᾶ, νὰ σκεφθῶ! νὰ ἀποφασίσω· ὅ,τι δὲ λεχθῆ ἐδῶ, ἄς μείνῃ μεταξὺ μας, καλὴ μου πνευματικέ!

Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ἀσπασθῆ τὴν χεῖρά της.

Ἐπὶ πολὺ ἔμεινον ψιθυρίζοντες ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκεῖνου, οὐδεὶς ὅμως ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποπτευθῆ τί ἐχαλκεύετο ἐναντίον τοῦ ἀθῶου Ἐκαρτ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Σκαλιόνε ἐγερθεὶς πρὸς ἀποχαιρετισμόν,

— Ἀριστοῦργημα, ἀνεφώνησεν, ἀπειφασίση, οὕτω θὰ γείνη, σὰς βεβαίῳ δὲ ὅτι εἶναι τὸ κάλλιστον μέσον, διότι δὲν πρέπει ἡμεῖς νὰ ἐνεργήσωμεν κατ' οὐδένα λόγον. Τὸν βασιλικὸν αὐτὸν ἀξιοματικὸν πρέπει νὰ τὸν κτυπήσουν οἱ ἐχθροὶ του καὶ σήμερον μόνον θὰ παραστήσω διὰ τῶν μελανωτέρων χρωμάτων εἰς τὸν ἀρραβωνιστικὸν τῆς Φελιτσιτάς τὸν υἱὸν τοῦ Σκαλβατῆρου Μέρλου, ἀνακοινῶν τὴν κατὰ τὴν χθεσινὴν νύκτα ἐν Βαδιάτσα αἰσχρὰν ἀτίμωςίν του!

— Καὶ σήμερον ὁ πατήρ της θὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματός του τὸ ὄνομα ἐκεῖνου, ὅστις ἠτίμασε τὸν οἶκόν του!...

Κατὰπληκτος ἔμεινεν ὁ κόμης σύζυγός της, ὅτε, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐστιατόριον κατὰ τὸ πρόγευμα, εὗρεν εἰς ἄκραν εὐθυμίαν τὴν πάντοτε, πρὸς αὐτὸν τουλάχιστον, μελαγχολικὴν καὶ δύστροπον σύζυγόν του· ἡ φλυαρία της δὲν εἶχεν ὄρια· ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ τῷ παρεπονέθη ὅτι οὐδέποτε ἐφρόντισε νὰ τὴν διασκεδάσῃ, ἀπεφάσισε νὰ φροντίσῃ μόνη της· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐνόησε νὰ παρέλθουν αἱ ἀπόκρεω χωρὶς νὰ δώσῃ οὔτε ἓνα τουλάχιστον χορόν, διὰ τοῦτο εἶχε σκοπὸν, κατὰ τὴν τελευταίαν κυριακὴν τῶν ἀπόκρεω, νὰ προσκαλέσῃ ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν· ἐπομένως ἀνάγκη πᾶσα νὰ εἰδοποιηθῆ ὁ Ρωμαῖος, ὁ ἐπιπλοποιοῦς.

— Τὸν Ρωμαῖον; ἄμ' αὐτὸς δὲν ἔχει καιρὸν διὰ τέτοια· πρὸ ὀλίγου τὸν συνήντησα μὲ τὸν παλαιόν μου φίλον τὸν Μαρκήσιον τοῦ Ροβέρε ἐκ Ταυρομενίου· ἐμύριζαν συνωμοσίαν καὶ μαπαροῦτι· τί νὰ σοῦ εἴπω, Τερεζίνα, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐκλέγεις καλὴν ἐποχὴν διὰ τὰς ἐορτάς σου!

Μειδιῶσα ὅμως ἐκείνη τῷ ἐπέταξε νὰ σιωπήσῃ.

— Τότε λοιπὸν, θὰ δώσω καὶ ἐγὼ ἐορτὴν συνωμοσίας, ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκεῖνους, ἐναντίον τῶν ὁποίων συνομνύω...

Ὁ γέλω, ὅμως αὐτῆς εἶχε τόσον παράδοξον καὶ μεταλλικὸν ἦχον, ὥστε ὁ κόμης ἐκπληκτος ἀνέβλεψε καὶ τὴν παρετήρει.

IB'

Μεσημβρία δὲν εἶχε σημάνει ἔτι καὶ ἡ κόμησσα εὐρίσκειτο ἤδη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου, ὅπερ μόλις τὴν πρωίαν συνέλαβε· καὶ πράγματι, εὐρίσκειτο πρὸ αὐτῆς ὁ τυχαίως τοῦ μεγάρου διερχόμενος Ρωμαῖος, ὃν ἔκραξεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν κατὰ διαταγὴν αὐτῆς.

Οὐδὲν παράδοξον εὕρισκεν ὁ Ρωμαῖος εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην· διότι συχνάκις προσεκαλεῖτο ἐκεῖ, ἦτο δ' ὁ μόνος, ὅστις ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἰδιό-

τροπον ἀριστοκρατίδα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διακόσμησιν τοῦ μεγάρου, κατὰ τὰς ἐορτὰς τὰς ὑπ' αὐτῆς διδομένας.

Διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ εἰσηλθε, διὰ πολλῶν θαλάμων διελθὼν, εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ἣ περιέμενον αὐτὸν ἡ κόμησσα μετὰ τοῦ ἄββα, ἐχαιρέτισε καὶ καθήσας περιέμενε νὰ τῷ ἀποτεινῶσι τὸν λόγον.

— Καλῶς ἦλθες, φίλε Ρωμαῖε, ἤρχισεν ἡ κόμησσα νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπί τινος ἀνακλίντρου, πόσον χαίρω ὅτι δὲν ἐδιστάσατε εἰς ἀπλὴν μου πρόσκλησιν νὰ διέλθητε τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας μιᾶς ἐχθρῶς σας!

— Ἐχθρῶς μου! σεῖς, κυρία κόμησσα, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ρωμαῖος, μὴ φοβεῖσθε καὶ μὲ τὰς κυρίας δὲν εἴμεθα θυμωμένοι!

— Καὶ μόνον τοῦτο εἴμεθα ἐχθροί, διότι ἐδῶ ἰσχύουν οἱ Νεαπολιτανοί—οἱ ἐλθετοὶ ἀξιωματικοί—καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς τοὺς μισεῖτε ἐξίσου, τοὺς δευτέρους πρὸ πάντων! "Ε! τί λέτε; Ἄλλὰ τέλος πάντων, αὐτὸ ἐνδιαφέρει σὰς μόνον, ὅπως καὶ ἐγώ, τίποτε ἄλλο δὲν θέλω παρὰ οἱ φίλοι μου νὰ μείνωσιν εὐχαριστημένοι ἢ μᾶλλον νὰ κατενθουσιασθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐορτήν, καὶ ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὰς, νὰ μὴ λησμονήσωσιν τὴν κυριακὴν τῶν ἀπόκρεω, τὴν ὁποίαν θὰ διέλθωσιν εἰς τὸ μέγαρόν μου· ἀλλὰ τοῦτο, ὡς σὰς εἶπον, ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπὸ σὰς καὶ διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ βάλετε τὰ δύνάτά σας καὶ νὰ μεταβάλλητε τὸ μέγαρον αὐτὸ εἰς ἄντρον Νυμφῶν παντοῦ νὰ βασιλεύῃ ἡ μαγεία, τὸ θέλητρον θέλω νὰ τὸ μεταβάλλετε εἰς φανταστικὸν θρόνον τῶν ἀπόκρεω παντοῦ ἄς βασιλεύῃ ἡ τρελλὴ αὐτὴ Θεά, καθὼς μέλλει νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τὰς καρδίας τῶν προσκεκλημένων μου. Μὴ φεισθῆτε τίποτε· τὸ βαλάντιόν μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας, χώσατε ὅσον θέλετε βαθεῖα τὴν χεῖρά σας, θὰ τὸ ὑπομείνω μὲ εὐχαρίστησιν!

Αἱ λέξεις αὗται ἐκολάκευον ἐξαίσίως τὸν ἐγωῖσμόν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Ρωμαίου, ὅστις παρετῆρει πρὸ αὐτοῦ διατεθειμένα πάντα τὰ μέσα, ἵνα ἐξασκήσῃ ἀνέτως τὴν τέχνην, ἣν πράγματι καλλίτερον παντὸς ἄλλου κατεῖχε· πρὸς τοῦτο, τὸ μέγαρον τοῦτο ἦτο γνωστὸν μέχρι τῶν μικροτέρων δωματίων του· ἡ δὲ ζωρὰ φαντασίας του, ἐν ᾧ ὠμίλει ἡ κόμησσα, τῷ ἀναπαρίστα τὰ πολυπληθῆ αὐτοῦ διαμερίσματα, τὰς μεγαλοπρεπεῖς διὰ διπλῶν ὑψηλῶν θυρῶν συγκοινωνούσας αἰθούσας, μὲ τὰ ἐπὶ τῆς θαλάσσης βλέποντα ὑψηλὰ παράθυρά των, καὶ ἐν ταῖς γωνίαις των τὰ θελκτικώτατα ἐκεῖνα καλλυντήρια, ὧν τὸ λυκόφως καθίστων ἔτι μαγευτικώτερον οἱ πολύχρωμοι, ἐξ ἀλαβάστρου κρεμαστοὶ λαμπτήρες, τοὺς μεταξὺ αὐτῶν ἀποκρύφους διαδρόμους καὶ μυστικὰς κλίμακας, τὰ πολυπληθῆ ἄλλα δωματία, ἅτινα ἐχρησίμευον ὡς ἐστιατόρια, καπνιστήρια καὶ σφαιριστήρια, πάντα δὲ ταῦτα ἦτο ἕτοιμος, ὡς διὰ μαγείας νὰ μεταβάλλῃ εἰς

μυθῶδη ἐνδαιτήματα Νυμφῶν, πεπληρωμένα ἀνθέων καὶ εὐωδίας.

— Θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμῆτε, κυρία κόμησσα, ἀνέκραξεν ὁ Ρωμαῖος μεταδίδων τὰς σκέψεις του καὶ προσπαθὼν νὰ περιγράψῃ τὰ σχέδια, ἅτινα εἶχεν ἤδη συλλάβει ὁ ἐκγεγυμνασμένος αὐτοῦ ὀφθαλμός. Αὐτὸ αἴφνης τὸ δωματίον θὰ τὸ μεταβάλλω εἰς μέγαλον ἀνθοδοχεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἡ βασίλισσα τῆς ἐορτῆς, ἡ οἰκοδέσποινα, θὰ στήσῃ τὸν θρόνον τῆς καὶ θὰ συλλέξῃ τὴν αὐλὴν τῆς· ὁ ὀφθαλμός θὰ μαγεύεται ἀπὸ τὸ θέλητρον τῶν συνθέσεων, τῶν διαφόρων ἀνθέων, ἀπὸ δὲ τοῦ κυανολεῖκου φατνώματος θὰ κρέμαται λάμπρον φωτεινὸν στέμμα τὰ καλλυντήρια ὅμως, καθὼς καὶ οἱ πολυπληθεῖς διάδρομοὶ των, θὰ μεταβληθῶσιν εἰς θελκτικούς μυστηριώδεις, ἐν τῷ ἡμίφωτι, δρυμοὺς καὶ αἰμασίους, θὰ φέρωσι δὲ εἰς τὰ ἄδυτα, ὅπου ἡ Ἄρμιδα! θὰ δέχεται τοὺς λατρευτάς της!

Ἄρμιδα; Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἡ κόμησσα ἔφριξεν. Ἄρμιδα; ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα; Πῶς ὁ Ρωμαῖος ἐξεστόμισε τοιοῦτόν τι! Τί ὑπαινίσσεται; Ἐπειτα καὶ αὗται αἱ φαντασιώδεις ὁμιλίαι του τί σημαίνουν; Μήπως τὴν εἰρωνεύεται;

— Ἄλλὰ, Ρωμαῖε! καὶ στὸ σπῆτί σου κἀμνον καὶ ἐκεῖ αὐτὰς τὰς ρωμαντικὰς μυθολογίας; Ἄ! αὐτὸ δὲν ἦτο δικόν σας, βέβαια· ἡ θυγάτηρ σας Ἰσως, διότι ἐπὶ τέλος αὐτὴ ἔμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τὸν Τάσσο... καὶ νὰ γνωρίζῃ ὡς ἐκ τούτου καὶ κανένα ὠραῖον Ρινάδου! Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, ἡ θυγάτηρ σας εἶναι θαυμασίως ὠραία, δὲν λέγουσιν ἔτσι ἔξω, ἄββα; Διὰ τί δὲν τὴν στέλλετε ἐδῶ εἰς τὴν ἐορτήν μας, πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶμεν, σὰς ὑπόσχομαι νὰ τὴν περιποιηθῶ ὅσον δύναμαι.

— Ὡ, σὰς εὐχαριστῶ μυριάκις, κυρία, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον, ἡ θυγάτηρ μου εἶναι δειλὴ κόρη τοῦ λαοῦ, δὲν τὴν σηκῶνει ὁ ἀέρας ἐδῶ!

— Ἐλα δά, Ρωμαῖε! μὴ μᾶς κόνης τὸν κουτόν, ἀνέκραξεν ὁ μέχρι τοῦδε σιωπηλὸς ἄββας, μὴ φυβάσαι καὶ ἡ κόρη σου θὰ εὐρῆ ἐδῶ γνωστός.

Ὁ Ρωμαῖος ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται.

Τί ἤθελον νὰ τῷ ἀναγγείλωσιν ἀφ' ἐνός ἡ κόμησσα μὲ τοὺς ὑπαινιγμούς της τοῦ Τάσσου καὶ Ρινάδου καὶ ὁ ἄββας αὐτό! Τί συνέβαινε; Μήπως δὲν ἔκαμνε καλὰ νὰ νομίζῃ ὅτι τὸν ὑπαινίσσωνται, ἐν ᾧ Ἰσως, Ἰσως αἱ λέξεις εἶναι ἀθῆραι; Ἄλλ' ἡ κόμησσα δὲν τῷ ἀφῆκε καιρὸν ἵνα σκεφθῇ.

— Ἡὔρα, ἡὔρα! ἄκουσε, Ρωμαῖε, ἡ κόρη σου θὰ ἔκαμνε ὡς ἐλθετὶς μετῃμφισμένη τὴν ὠραιότεραν μασκαράτα—ταῦτα δὲ λέγουσιν τὸν παρετῆρει λοζῶς μετὰ τινος εἰρωνείας—γιὰ φαντάσου τὴν μὲ τὸν στοργυλὸν ψάθινον πῖλον καὶ ἐπάνω μερικὰ τριαντάφυλλα τῶν Ἄλπεων· νὰ ἦναι ὅμως πολλὰ καὶ νὰ βγαίνουν, διὰ νὰ ἡμπορεῖ ἡ καυμένη νὰ ρίπτῃ εἰς τοὺς λα-

τρευτάς της ὅπως θέλει ἡ μικρά της καρδιά, ἔ! Τί ὠραῖα! Εἰς δὲ τὸ στήθος, εἰς τὴν μέση ἀκριβῶς, ἕνα τριανταφυλλάκι διὰ τὸν ἐκλεκτόν της! Θαυμάσια, χά! χά!...

Ὡς κοπτερὰ βέλη ἐξήρχοντο αἱ λέξεις αὗται τῶν χειλέων της, ἐκάστη δὲ τούτων ἐπληττε τὸν δυστυχῆ Ρωμαῖον, ὅστις ἤρχισεν ἤδη νὰ μὴ ἐννοῇ τίποτε.

— Ἄς τὰ ἀφήσωμεν τώρα αὐτά, κυρία κόμησσα, ἀπήντησεν ἡσύχως καὶ σοβαρῶς· δὲν ἡμπορῶ, οὔτε θέλω, νὰ ἐννοήσω τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν τῶν λόγων σας! Τὸ μέγαρόν σας θὰ ἦναι ἕτοιμον ὅπως τὸ θέλετε καὶ ὁπότε ὀρίσετε.

Καὶ ἠτοιμαζέτο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ὁ ἄββας διὰ βλέμματος συννενοηθεὶς μετὰ τῆς κομήσσης,

— Ρωμαῖε! τῷ λέγει, ἀντὶ νὰ ἀπορρίψῃς τὴν πρόσκλησίν μου, δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ ἐρωτήσῃς ὁ ἴδιος τὴν θυγατέρα σου, ἂν θέλῃ· πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ λησμονήσῃς νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι θὰ ἦναι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ὄλοι, δὲν θὰ λείπῃ δὲ καὶ ὁ λοχαγὸς ὁ βαρόνος Χάτβιλ!

Τοῦτο ἦτο πολὺ. Ὁ Ρωμαῖος εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὴν θύραν· ἀκούσας τὰς τελευταίας ἐκείνας λέξεις, ἐστράφη ὡς εἰ ὄφις τὸν εἶχε δαγκάσει.

Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπον· ἤδη ἤρχισε νὰ ἐννοῇ· διὰ στερεοῦ δὲ βήματος προχωρήσας ἐνώπιον τοῦ Σκαλιόνι:

— Σκαλιόνι! τῷ λέγει, ἔχε χάριν ὅτι σέβομαι τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσαι, εἰ δ' ἄλλως, ἡ ὕβρις αὐτῆ, τὴν ὁποίαν τὸ βρωμερόν σου στόμα....

Ἐτοιμος ὅμως ὁ Σκαλιόνι:

— Ὑβρις; τῷ λέγει, ἐν ᾧ συγχρόνως παρενέθεσε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ρωμαίου μεγίστην ἔδραν, τί λέγεις, καλέ μου Ρωμαῖε, ποῖος θέλει νὰ σὲ ὕβρισῃ; Μήπως ὅταν κανεὶς λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ὕβριζει; Καὶ τί τάχα; σὲ ἐμὲ θὰ ξεσπάσῃς, πῶς σοῦ λέγω ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὅλη ἡ πόλις διατυμπανίζει, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἐλθετὸς ἀξιωματικὸς εἶναι ὁ ἐρωμένος..

Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ Ρωμαῖος καὶ μὴ πιστεύων εἰς τὴν ἀκοήν του, ἔμενον ἀκίνητος. Ὡς ἐν ὄνειρῳ ἦκουε τὴν κόμησσαν νὰ τον δικαιολογῇ.

— Μὰ πῶς ἤθελες, ἄββα, νὰ τὸ γνωρίζῃ; προσέθεσεν ἡ κόμησσα, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Σκαλιόνι, ἀφ' οὗ ἔλειπε τόσας ἡμέρας!

— Ὡ! ναί! πολὺ σωστά· ἀπήντησεν ὁ ἄββας, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ μάθῃς, Ρωμαῖε, σὺ εἰς τὸν ἅγιον Πράξον ἦσο ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ κρυφὸ κελλὶ καὶ συνδισκέπετσο, ἐν ᾧ ἡ κόρη σου κάτω εἰς τὴν αὐλὴν... Ναί, ναί, Ρωμαῖε· σὲ λυποῦμαι, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις! καμμιά φορὰ οἱ πατέρες ἔχουν πολὺ ἄδικον, ὅταν λείπουν τόσον πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι των.

— Σκασμός, ἀχρεῖε! οὔτε λέξιν μὴν εἴπῃς... ἀνέκραξεν ὁ Ρωμαῖος, ἐνῶ διὰ καταπληκτικῆς δυνάμεως ἐγείρας ὡς ἄθυρμα τὴν μεγίστην ἔδραν, ἣν ὁ ἄββας παρενέθεσε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνου, ἦτο ἕτοιμος νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄββα.

1 Ποίημα Τορκουάτου Τάσσου, ἐξ οὗ ἐξήχθησαν πλείστα ὅσα μελοδράματα καὶ δράματα.

Μόλις ἡ κόμησσα ἐπρόφθασε νὰ παρέμβῃ, καὶ νὰ σταματήσει τὴν ὄρμην τοῦ Ρωμαίου.

— Ρωμαῖε ! τῷ λέγει, ὅ,τι εἶπες προηγουμένως μὴ τὸ λησμονῆς· τῶρα συλλογίσου ὅτι εἶμαι οἰκοδέσποινα, καὶ σὰς βεβαίω ὅτι δὲν θὰ ἀνεχθῶ ποτέ...

— Καὶ ἀνέχεσθε, κυρία, νὰ ὑβρίζεται εἰς τὴν οἰκίαν σας ἄνθρωπος τίμιος ;

— Ποῖος σὲ ὑβρίσει, φίλε μου, ἀνέκραξε περίτρομος ὁ ἀββάς, δὲν σοὶ λέγω παρὰ ὅ,τι εἶδα, ὅ,τι ἤκουσα καὶ ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ...

— Πῶς ; εἶδες ; ἤκουσες ; λέγε ἀμέσως, ἀθλιε, διότι εἰς τὴν τιμὴν μου, δὲν θὰ μὲ ἐμπόδιζε...

Καὶ πάλιν ἐκράτησεν αὐτὸν ἡ κόμησσα, ἥτις κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦτο κάτωχος.

— Σταθῆτε, ἐννοῶ τὴν ὀργὴν σας, ἀλλὰ εἶνε ἀδικον νὰ τὴν διευθύνετε ἐναντίον τοῦ Σκαλιόνι· ἐὰν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου· Ρωμαῖε... ὑπάρχει κάποιος ὁ ὁποῖος δὲν ἔπρεπε αὐριον νὰ ἴδῃ τὸν ἥλιον τῆς Μεσσηνίας.

Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ταραχὴ τῆς κομῆσσης, ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα, ἦσαν τόσον παράδοξοι, ὥστε ἐφέλικυσαν τὴν προσοχὴν καὶ τὰς ὑπονοίας τοῦ Ρωμαίου. Ἐπὶ πολὺ τὸ διαπεραστικόν του βλέμμα προσεπάθει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς μυστηριώδους ταύτης γυναικός· τί νὰ ὑπηνίσσετο ἀράγε ; τί ἐζήτην ἀπὸ αὐτόν, αὐτὴ ὡς καὶ ὁ ἀθλιὸς ἐκεῖνος ἀββάς ; Διὰ τοῦτο τὸν ἐζήτησαν ;

— Τί σιωπᾶτε ; διατί μὲ παρατηρεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, Ρωμαῖε !

Οὗτος ὅμως ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός· εἶτα ἤρέμα καὶ τονίζων ἰδιαίτερος ἐκάστην λέξιν, τῇ λέγει :

— Καὶ πῶς σεῖς, κυρία κόμησσα, τῶρα δεικνύετε τόσον ἐνδιαφέρον διὰ τὰ οἰκιακά τοῦ πτωχοῦ Ρωμαίου, ἐν ᾧ ἄλλοτε ποτὲ δὲν τὸ ἐκάματε αὐτό ; Ἐπειτα πῶς συμβαίνει οἱ λόγοι σας νὰ συμφωνοῦν, ὡς ἐκ συννενοήσεως, μὲ ὅ,τι ἐτόλμησε νὰ ἐμῆσῃ τὸ στόμα τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ συντρόφου σας ; Ἄ! κυρία κόμησσα, ὁ Ρωμαῖος δὲν περιπαίζεται τόσον εὐκόλως· κἄτι χαλκεύεται ἐδῶ· μὴ νομίζετε δὲ ὅτι θὰ μοῦ διαφύγῃ !

Εἰς βοήθειαν ὅμως τῆς ἀμνηστικῆς κομῆσσης ἤλθεν ἀμέσως ὁ Σκαλιόνι.

— Πῶς ! δὲν μὲ πιστεύεις, Ρωμαῖε !... τότε δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ πράξης, παρὰ νὰ ἐξετάσῃς τὴν θυγατέρα σου· αὐτήν. Ἐρώτησέ τὴν ποῖον συνήνησε εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἀγίου Πράου, ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἕνας ἀξιωματικὸς ἔρχεται πρὸ καιροῦ καθημερινῶς εἰς Βαδριάτσαν ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν σου, ἂν ἦναι ἀλήθεια ὅτι χθὲς ἐκινδύνευσε κατὰ τὴν καταιγίδα, καὶ ἂν τὴν ἔσωσεν ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ἀξιωματικὸς ! Ἐρώτησέ τὴν, τέλος, ἂν εἶναι ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος τὴν ἔφερεν ἡμιθανῆ εἰς τὴν οἰκίαν της, εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἂν πράγματι ἔμεινε τὴν νύκτα ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ τέλους δὲν πι-

στεύω νὰ ἔξῃ τὸ θάρρος νὰ σοὶ ἀρνηθῇ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀξιωματικὸς ὀνομάζεται Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ !

Ἰσχυρὰν δύνανται κατέβαλλεν ὁ δυστυχὴς Ρωμαῖος, ἵνα κατισχύσῃ τῆς φοβερᾶς ὀργῆς, ἥτις τὸν ἐπνιγεν· ἠσθάνετο ἐκυτὸν ἔνοχον, διότι δὲν εἶχε κατασυντρίψει ἤδη τὴν κεφαλὴν τοῦ φοβεροῦ ὄφεως, ὅστις ἐτόλμα νὰ ἐκτοξεύῃ ἀτιμωρητὴ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, τοῦ φοβεροῦ ὄχλαγωγοῦ, τὰς βαναυσωτέρας τῶν ὑβρεων.

Ἄλλαχού ὄφειλε νὰ στραφῇ, ἵνα διαφωτισθῇ τὸν σκοτοδινιῶντα ἐγκέφαλόν του, δι' ὃ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κόμησσαν,

— Καὶ αὐτὸν τὸν ἀξιωματικόν, κυρία μου, τῇ λέγει, τὸν γνωρίζετε καλὰ, ἔ ;

Ἐκείνη ὅμως, παρεξηγήσασα ὅλως τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ρωμαίου, καὶ λησμονήσασα ἐκυτὴν, ὡς καὶ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ὄφειλε νὰ παίξῃ,

— Ἄν τὸν γνωρίζω ; ἀνακράζει. Εἶνε ἐχθρὸς μου, ὅπως καὶ ἰδικὸς σας· εἴμεθα σύμμαχοι, Ρωμαῖε, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν καὶ διὰ τοῦτο ὁμοῦ ὀφείλομεν νὰ ἐκδικηθῶμεν.

Τοῦτο ἤρκεσεν ἵνα ὡς ἀστραπὴ φωτίσῃ τὸ σκιοφῶς, ὅπερ ἐπειράτει εἰς τὰς ὑπονοίας τοῦ Ρωμαίου· πάραυτα ἠννόησε τὸ παιγνίδιον, ὅπερ ἡ κόμησσα ἦτο διατεθειμένη νὰ παίξῃ εἰς λογαριασμόν του.

— Ἄ, τῶρα ἐννοῶ, ἐπαναλαμβάνει χωρὶς νὰ στρέψῃ ἀπ' αὐτῆς τὸ διακυγὲς καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα του, ὥστε διὰ νὰ μοὶ εἴπητε αὐτὰ μ' ἐκράξατε εἰς τὸ μέγαρόν σας καὶ ὄχι διὰ νὰ μοὶ ἐπιφορτισετὲ τὸν ἐξωραϊσμόν τοῦ μεγάρου σας, αἱ ! Ἄ ! ὄφειλον νὰ τὸ ἐννοήσω, μὲ συγχωρεῖτε, κυρία κόμησσα, ἐλησμόνησα τὴν καλλονὴν σας καὶ τοὺς ἀπείρους λατρευτάς σας. Χά ! χά ! σήμερον λοιπὸν σας ἤλθεν ἡ ὄρεξις νὰ ἐκδικηθῆτε ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν σας ἤκουσε, καὶ βεβαίως μὲ χρειάζεσθε ! Τί λέτε, δὲν τὸ ἐκατάλαβα ;

Ἡ κόμησσα ἀνεπήδησεν ὡς δηχθεῖσα ὑπὸ ὄφεως καὶ μὲ βλέμμα πύρινον προὐχώρησε πρὸς τὸν Ρωμαῖον· ἐκεῖνος ὅμως τῇ ἀνέκοψε τὴν ὄρμην της.

Δὲν ἀνεγνώριζέ τις πλέον τὸν κεκυρωμένον καὶ ταπεινὸν ἐργάτην· δι' ἐπιτακτικῆς χειρονομίας τὴν ἐσταμάτησε καὶ διὰ βροντώδους φωνῆς :

— Θὰ σιωπήσετε, κυρία, τῇ λέγει, ἕως ὅτου τελειώσω. Ἄ ! ἀπερασίσσατε λοιπὸν νὰ μὲ τυφλώσετε τόσον, ὥστε διὰ τῶν πράξεων μου νὰ ἀτιμάσω τὴν οἰκίαν μου καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ ἀναγκασθῶ νὰ γείνω τυφλὸν καὶ πειθήνιον ὄργανον σας — καὶ οὕτω νὰ ἐκδικηθῶμεν ὁμοῦ... Χά, χά ! πολὺ ἀστείον καὶ εὐφρὲς εἶναι αὐτό· δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. — Ἄ ! κυρία κόμησσα, ἐξελάβετε τὸν Ρωμαῖον διὰ παιδικὸν ἄθυμα, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ στολισθετὲ τὸ στήθος κανενὸς ἐρχστοῦ σας. Φθάνει ! περιττὸν ὅμως εἶναι νὰ εἰπωμεν περισσότερα· ἐγὼ πηγαίνω, καὶ ἄς διορθώσῃ ὁποῖος ἄλλος θέλει τὸ σπίτι σας· ὁ Ρωμαῖος δὲν δέχεται πλέον διαταγὰς ἀπὸ τὴν κόμησσαν τοῦ Σελλαμάρε.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, εἰλεῦθερα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς — Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὅποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελμένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρεμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4.70 — Ἡ Ἑλλάς, ἥτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλοῦ Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Τιμωρία Βαλεντίνης Σαβράν δρ. 2.50 — Εἰς Χειμῶν ἐντός τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλοῦ Βέρν, δρ. 4.10 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τερσίλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀραξία Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.1 — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίας δρ. 4.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἀυτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 4.10 — Ἀρρική, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδόμοδος, ὑπὸ Ἰουλοῦ Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθὴν, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 4.10 — Ἡ Μοσχράμακα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὼκ δρ. 2.20 — Ἡ Κόμησσα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνου (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφοροῦ Σαμαρτζίδου (ἐκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὼκ δρ. 4.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτός, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔγνη ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόνια δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 4.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Ἀήταρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μὲ 3 μεσορῶστανα, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὼκ δρ. 4.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμαῖ δρ. 4.30 — Μετὰ εἰκοσὶν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφύλακων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδοσις Β') δρ. 4.70 — Οἱ Ναταῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγοῦμη δρ. 3.70 — Χαρκίλης, εἰκόνες ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἡθῶν καὶ ἠθῶν, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυροῦ δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἡ αἱ Δύο Ἀδελφαί, ἠθικὸν διήγημα δρ. 4.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάνης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 4.60 — Δὸν Κιχόττες, μετάφρασις Ι. Ιαδ. Σκυλλισση, μετὰ 13 εἰκονογραφίῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγοῦδιαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 4.1 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότες ὁ Ἐρωτὶς, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεῦματα Ἐνὸς Δυστυχοῦς, ἥτοι Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πόλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Ὁ Ἀσκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμαῖ δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Ἀλμπέρτου Ἐνουάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ρέντζης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγοῦμη δρ. 3.30 — Ἡ Γυνὴ μὲ τὸ Βελούδιον Περιδέραιον, ὑπὸ Α. Δουμαῖ δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Βύγενειοῦ Σὴν δρ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἥτοι Ἀπομνημονεῦματα Ἀλίκης δὲ Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3.70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5.30 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία P.anson de Terrail δρ. 2.70.